

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. Стара Загора, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева в присъствието на прокурора Е. В. В. като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20265500500299 по описа за 2026 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Прокуратурата на Република България срещу решение № 147/19.02.2026 г., постановено по гр.д. № 935/2025 г. по описа на Районен съд – Стара Загора, в частта му, в която е уважен предявеният от Д. Д. К. срещу Прокуратурата на Република България иск за присъждане на обезщетение за причинени ѝ от незаконно обвинение по ДП № 3493М-228/2022 г. по описа на ОД на МВР – Стара Загора, пр.пр. № 3584/2022 г. по описа на Окръжна прокуратура – Стара Загора, неимуществени вреди за разликата над 2000 евро до присъдената сума от 2556,37 евро.

В жалбата се излагат оплаквания, че решението на първоинстанционният съд в обжалваната му част е неправилно, поради постановяването в нарушение на материалния закон, и поради необосноваността му.

Претендира се частична отмяна на решението и постановяването на ново, с което предявеният иск бъде отхвърлен за разликата над 2000 евро.

В законоустановения срок въззиваемата Д. Д. К. не е подала отговор на жалбата.

В проведеното открито съдебно заседание въззивната страна се представлява от прокурор при Окръжна прокуратура - Стара Загора, чрез когото поддържа въззивната жалба и pledира за отмяна на решението в обжалваната му част и постановяването на ново, с което предявеният иск бъде отхвърлен за разликата над 2000 евро. Прави се възражение за прекомерност

на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата се явява лично и се представлява от пълномощника си – адвокат, чрез когото оспорва жалбата и пледира за потвърждаване на първоинстанционното решение в осъдителната му спрямо Прокуратурата на Република България, както и за присъждането на разноски.

Съдът, като съобрази твърденията и възраженията на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е допустима, т.к. е подадена в предвидения срок за обжалване, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт в съответната му част, при наличието на правен интерес от въззивно обжалване.

Пред районния съд са предявени иски по чл.2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ от Д. Д. К. срещу Прокуратурата на Република България, с които ищцата претендира присъждането на обезщетение в размер на 5000 лв., за причинени ѝ от незаконно обвинение неимуществени вреди, и на обезщетение в размер на 11 215 лв. за причинени ѝ от същото незаконно обвинение имуществени вреди.

Предмет на въззивна проверка е постановеното от Районен съд – Стара Загора решение единствено по отношение на присъденото на ищцата обезщетение за неимуществени вреди в размер от 5 000 лв., с равностойност от 2556,37 евро, за разликата над 2 000 евро.

Въззивният съд намира, че правно-релевантните факти са установени правилно от Районен съд – Стара Загора след извършен и съобразен с процесуалните правила пълен анализ на всички събрани доказателства, въз основа на който са направени обосновани фактически и правни изводи, последните от които изцяло в съответствие с материалния закон.

Ето защо и на основание чл.272 от ГПК въззивният съд препраща към мотивите на обжалваното решение.

Оплакванията във въззивната жалба, че първоинстанционният съд е направил необосновани правни изводи, т.к. не е приложил правилно материалния закон са неоснователни.

В тази връзка следва да се има предвид, че Д. Д. К. е била привлечена като обвиняема за престъпление по чл.301, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, което представлява тежко умишлено престъпление, наказуемо с две кумулативно предвидени наказания - „лишаване от свобода“ за срок до шест години и глоба от пет хиляди до десет хиляди лева; във връзка с повдигнатото ѝ обвинение спрямо нея са били предприети две мерки на процесуална принуда – мярка за неотклонение „парична гаранция от 3000 лв.“ и отстраняване от длъжност, а самото досъдебно производство е продължило малко под две години /привлечена е като обвиняема на 25.07.2022 г., а досъдебното производство е прекратено с постановление от 15.08.2024 г., влязло в сила на 28.08.2024 г./ .

През този период от време въззиваемата е търпяла сериозни

емоционални и психически страдания, довели до отключването на психични разстройства – генерализирана тревожност, разстройство в адаптацията и рецидивиращо депресивно разстройство, съпроводени със появата на суицидни мисли, довели в крайна сметка до личностна дисфункционалност и социалната ѝ дезадаптация.

Освен това следва да се държи сметка и за обстоятелствата, че във връзка с привличането ѝ като обвиняема тя е била задържана на публично място, като към него момент е заемала длъжност на високо ниво в йерархичната стълбица на общинските служители, а самото обвинение е касаело длъжностното ѝ качество.

При така установените факти от правно значение оплакванията във въззивната жалба за нарушение на материалния закон при определянето на обезщетението за неимуществени вреди, т.к. не е било съобразено с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, са изцяло неоснователни.

При отчитане на всички конкретни душевни страдания, които Д. Д. К. е преживяла през тези две години на наказателна репресия, въззивният съд намира, че определеното в размер на 5000 лв. обезщетение не съответства на мярката за справедливост, но не защото е прекомерно, а защото се явява недостатъчно да възмезди адекватно причинените ѝ от незаконното обвинение неимуществени вреди.

Неоснователно представителят на Прокуратурата на Република България прави възражение във въззивната жалба за съпричиняване на вредите от въззиваемата по смисъла на чл.5, ал.2 от ЗОДОВ.

Наказателното производство е приключило с прекратяване поради липса на доказателства за извършено престъпление, т.е. по смисъла на чл.2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ то представлява незаконно обвинение срещу Д. Д. К..

Дали към момента на привличането ѝ към наказателна отговорност са били налице някакви данни, които според органа по разследването обосновават нейната съпричастност с престъплението, за което ѝ е повдигнато обвинение, е без правно значение за приложението на чл.5, ал.2 от ЗОДОВ.

За да е налице съпричиняване на вредите следва да е налице противоправно поведение на увреденото лице.

Такова противоправно поведение на пострадалата следва обективно да е налице, а не единствено да се обосновава посредством направен от органа по разследването извод за наличието на данни за извършено престъпление от Д. Д. К..

В тази връзка следва да се има предвид, че именно неверността на тези данни или неправилността на интерпретацията им от страна на органа по разследването обуславя и неоснователността на упражнената спрямо въззиваемата държавна принуда.

По изложените съображения Окръжен съд – Стара Загора намира първоинстанционното решение в обжалваната му част за правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Относно разноските:

При този изход на делото въззиваемата има право на разноски, и такива следва да ѝ се присъдят за част от заплатеното от нея адвокатско възнаграждение от 1100 евро, съответна на фактическата и правната сложност на делото.

Съдът намира за основателно възражението на въззивната страна за прекомерност на разносните касателно заплатеното от въззиваемата адвокатско възнаграждение, като в тази връзка счита, че делото не представлява фактическа сложност, т.к. между страните няма спор по фактите, а правната сложност също е ниска, предвид наличието на задължителна за съдилищата практика на Върховния касационен съд при разглеждането на правни спорове с идентичен предмет.

При преценката на правната сложност като ниска съдът отчита и предметът на въззивно обжалване, отнасящ се единствено за единият от предявените от Д. Д. К. и разгледани от първоинстанционният съд искове, както и материалният интерес, който е 556,37 евро.

При съобразяване като критерий за остойностяване на труда на адвоката, който следва да бъде положен за защита на въззиваемата, съдът взема предвид определените с Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа размери на възнагражденията, и в частност разпоредбата на чл.7, ал.2, т.2, съгласно която типичните възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела с материален интерес от 1000 лв. до 10 000 лв. са в размери от 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв.

В случая, с оглед обжалваемия материален интерес, който е 1088,17 лв., адвокатското възнаграждение следва да бъде в размер от 408,82 лв., с равностойност от 209,02 евро.

Разноски в такъв размер следва да бъдат присъдени на въззиваемата.

Относно обжалваемостта на настоящия съдебен акт:

На основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК решението по настоящото въззивно дело не подлежи на касационно обжалване, т.к. цената на иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, предявен от Д. Д. К. срещу Прокуратурата на Република България, е 5000 лв.

Водим от изложените мотиви и на основание чл.271, ал.1 пр.1-во и чл.272 от ГПК Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 147/19.02.2026 г., постановено по гр.д.№ 935/2025 г. по описа на Районен съд – Стара Загора в частта му, в която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Д. Д. К., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., *** сумата от 2556,37 евро / легова равностойност на 5000 лв./, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени ѝ от незаконно обвинение по ДП № 3493М-228/2022 г. по

описа на ОД на МВР – Стара Загора, пр.пр. № 3584/2022 г. по описа на Окръжна прокуратура – Стара Загора, което е прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, ведно със законната лихва върху нея, считано от 28.08.2025 г. до окончателното ѝ изплащане, както и в частта за присъдените ѝ разноски.

НАМАЛЯВА на основание чл.78, ал.5 от ГПК поради прекомерност подлежащите на присъждане на Д. Д. К., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., *** разноски в настоящото производство за платено адвокатско възнаграждение от 1100 евро /хиляда и сто евро/ на 209,02 евро /двеста и девет евро и два евроцента/.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК Прокуратурата на Република България, ЕИК № 121817309, с адрес: гр. С., *** да заплати на Д. Д. К., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., *** сумата от **209,02 евро** /двеста и девет евро и два евроцента/ - съдебно-деловодни разноски пред въззивната съдебна инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____